

Arrest

nr. 70 169 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2011 (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2009 meldt verzoeksters echtgenoot zich aan bij de gemeente. Op 24 augustus 2009 verzoekt verzoeksters echtgenoot zich te laten inschrijven als werkende EU-onderdaan en ontvangt hij een bijlage 15.

Op 13 januari 2010 meldt verzoekster haar aanwezigheid bij de gemeente.

Op 28 juli 2010 wordt een verklaring van inschrijving afgeleverd aan verzoeksters echtgenoot (bijlage 8).

Op 24 juni 2010 dienen verzoekster en haar meerderjarige zoon een aanvraag in tot het bekomen van een inschrijving, respectievelijk als echtgenote en als bloedverwant in neergaande lijn. Tevens wordt hen een verklaring van inschrijving afgeleverd (bijlage 8).

Op 18 augustus 2010 wordt een aanvraag van een verklaring van inschrijving opgesteld voor verzoeksters minderjarig kind.

Op 20 oktober 2010 wordt opnieuw een verklaring van inschrijving (bijlage 8) afgeleverd aan verzoekster.

Op 3 november 2010 worden verzoekster en haar echtgenoot, via de burgemeester verzocht, hun actuele situatie toe te lichten.

Op 2 december 2010 dient verzoeksters echtgenoot bijkomende stukken in.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, verzoekster en de meerderjarige zoon een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu betreft de bestreden beslissing de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en hun minderjarige zoon. De bestreden beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 augustus 2011 en de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van I.G.A. (...) geboren te L. (...), op (in) (...) van Bulgaarse nationaliteit + minderjarige zoon: Y.A.I. (...)

Reden van de beslissing

Betrokkenen verkregen het verblijfsrecht in functie van de echtgenoot en vader, I.I.Y. (...). De echtgenoot en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en het verblijfsrecht verkreeg op basis van valse of misleidende documenten die doorslaggevend waren voor de erkenning van het verblijfsrecht. Er werd dan ook om die reden, overeenkomstig art 42 septies van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf. Indien de huidige economische activiteit van betrokkene in rekening zou worden genomen, voldoet mijnheer I. (...) evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Vandaar dat bijkomend ook op basis van art. 42bis, §1 een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art 42ter §1,1° en/of 2° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, I.G.A. (...) en dat van de minderjarige zoon, Y.A.I. (...). Gezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de persoon in functie van wie ze gezinshereniging aanvroegen en hij dientengevolge het land zal moeten verlaten, zullen zij hem vergezellen.

Uit het dossier blijkt weliswaar dat mevrouw I. (...) op haar beurt ook een arbeidskaart heeft weten te bekomen. Echter, deze arbeidskaart werd afgeleverd tijdens een verblijfsrecht dat door toedoen van de echtgenoot, onrechtmatig werd bekomen. Gezien het verblijfsstatuut wel degelijk een element is bij het al dan niet toestaan van de E-kaart, werd ook de arbeidskaart onrechtmatig bekomen. Betrokkene kan geen rechten ontleen aan een arbeidskaart die onrechtmatig werd bekomen. Zelfs indien betrokkene economische activiteit wel in rekening zou worden genomen, quod non, kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art 69 sexies, §2 van het KB van 8.10.1981 gezien zij nog geen twaalf maanden aan de slag is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing’.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat zij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de firma van haar echtgenoot, waarvan hij vennoot was, reeds op 11 mei 2010 failliet was verklaard geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet voldoende werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij in het bezit van een geldige arbeidskaart B, en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, reeds vanaf 1 april 2010 in België aan de slag is als huishoudhulp met dienstencheques (cf. stuk 2).

Dat verzoekster benadrukt dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling haar verbiedt in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat hij verblijfsrecht heeft in België.

Dat verzoekster wel degelijk alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4 Vreemdelingenwet.

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14 juli 2011 (bijlage 21) kon worden betekend.”

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen(hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot, in functie van wie verzoekster haar verblijfsrecht heeft aangevraagd, werd beëindigd. Tevens motiveert verweerder met betrekking tot zijn onderzoek over verzoeksters huidige werksituatie. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt herhaald dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat haar verblijf werd beëindigd enkel en alleen omdat zij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, mist haar kritiek juridische en feitelijke grondslag aangezien uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze is genomen met toepassing van artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt verweerder vast dat een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster nu er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de persoon in functie van wie ze gezinshereniging aanvroeg. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat de beslissing uitsluitend steunt op het feit dat *“de firma, van haar echtgenoot, waarvan hij vennoot was, reeds op 11 mei 2010 failliet was verklaard”*. In de beslissing wordt tevens gemotiveerd met betrekking tot haar eigen ‘werksituatie’. De bestreden beslissing bevat immers een beoordeling van verzoeksters verblijfstoestand. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verweerder een onderzoek heeft verricht met betrekking tot het verblijfsrecht van haar echtgenoot, in functie van wie zij haar verblijfsrecht verwierf. Er wordt gemotiveerd waarom een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot. Verzoekster betwist niet, laat staan dat zij het motief weerlegt dat *“Overeenkomstig art 42ter §1,1° en/of 2° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, I.G.A. (...) en dat van de minderjarige zoon, Y.A.I (...). Gezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de persoon in functie van wie ze gezinshereniging aanvroegen en hij dientengevolge het land zal moeten verlaten, zullen zij hem vergezellen.”* Daarnaast motiveert verweerder dat verzoeksters economische activiteit niet in aanmerking kan worden genomen en dat zelfs indien het in aanmerking zou worden genomen zij niet voldoet aan bepaalde verblijfsvoorwaarden.

Verzoekster betoogt dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens haar verdediging/standpunt te horen. Zij wijst op haar bezit van een geldige arbeidskaart B en haar tewerkstelling als huishoudhulp.

De Raad merkt vooreerst op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoeksters actuele werksituatie heeft onderzocht en haar de kans heeft gegeven haar standpunt kenbaar te maken. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verweerder, via de burgemeester van de stad Gent, aan verzoeksters echtgenoot de volgende vraag stelde:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welk activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...). Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van

15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken.

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan alle nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname + 1 maand)

Indien betrokkene nog steeds een zelfstandige activiteit zou hebben, kan dit worden aangetoond aan de hand van een recent uittreksel van de kruispuntbank van ondernemingen, eventueel aangevuld met een ander bewijs van de zelfstandige activiteit (voor zover de naam van betrokkene niet op het volledige uittreksel te vinden zou zijn bvb aan de hand van een recent attest van de sociale kas der zelfstandigen).

Indien de echtgenote of inwonende zoon een economische activiteit of bestaansmiddelen zouden hebben, mogen ook hiervan bewijzen geleverd worden.

(...)”

Op 2 december 2010 dient verzoekster echtgenoot naar aanleiding van dit schrijven bijkomende documenten in. Evenwel blijkt uit de stukken van het dossier dat noch haar arbeidskaart, noch haar arbeidscontract zijn ingediend. Bijgevolg heeft verzoekster geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid haar versie van de feiten, de actuele werksituatie en al de nodige bewijzen bij te brengen.

Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

Uit het dossier blijkt weliswaar dat mevrouw I. (...) op haar beurt ook een arbeidskaart heeft weten te bekomen. Echter, deze arbeidskaart werd afgeleverd tijdens een verblijfsrecht dat door toedoen van de echtgenoot, onrechtmatig werd bekomen. Gezien het verblijfsstatuut wel degelijk een element is bij het al dan niet toestaan van de E-kaart, werd ook de arbeidskaart onrechtmatig bekomen. Betrokkene kan geen rechten ontlenen aan een arbeidskaart die onrechtmatig werd bekomen. Zelfs indien betrokkene economische activiteit wel in rekening zou worden genomen, quod non, kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art 69 sexies, §2 van het KB van 8.10.1981 gezien zij nog geen twaalf maanden aan de slag is.”

Met haar betoog weerlegt verzoekster niet het motief dat zij haar arbeidskaart heeft verkregen tijdens haar onrechtmatig verkregen ‘verblijfsvergunning’. Noch weerlegt zij het motief dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 69sexies, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het Belgisch grondgebied (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hoewel verzoekster betoogt dat zij alles in het werk stelde om te blijven voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, dat zij heeft nagelaten tijdig haar actuele werksituatie toe te lichten en zij geen enkel bewijs van haar economische activiteiten naar voren heeft gebracht. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid slechts rekening te hebben gehouden met de informatie die hij zelf verzamelde, waaruit blijkt dat verzoekster een arbeidskaart had bekomen tijdens een periode van onrechtmatig verkregen verblijfsrecht. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft tweemaal het gekweten rolrecht ten belope van 175 euro betaald, bijgevolg dient haar eenmaal dit bedrag terugbetaald te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN